

Vánoční list

prosinec 2021, leden 2022 AD

Bohoslužby

5. prosince – 2. adventní neděle

9.30 Klobouky, 11.00 Velké Hostěrádky

12. prosince – 3. adventní neděle

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky,

19. prosince – 4. adventní neděle

9.30 Klobouky

25. prosince – Boží hod vánoční

9.30 Klobouky – Bohoslužba se slavením
sv. Večeře Páně

26. prosince – neděle v oktávu vánočním

9.30 Klobouky

2. ledna – 2. neděle po Vánocích

9.30 Klobouky, 11.00 Velké Hostěrádky

9. ledna – neděle po Zjevení Páně

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

16. ledna – 2. neděle po Zjevení Páně

9.30 Klobouky

23. ledna – 3. neděle po Zjevení Páně

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

30. ledna – 4. neděle po Zjevení Páně

9.30 Klobouky

JUBILEA – JUBILEA – JUBILEA

**Boží požehnání a vše dobré do dalších let přejeme sestrám
a bratřím našeho sboru při příležitosti jejich narozenin
v prosinci 2021 a lednu 2022.**

Ludvík Páleník – 83 let

Lydie Oudová – 80 let

Libuše Hutáková – 81 let

Zdena Nagyová – 77 let

Bohuslav Sedláček – 86 let

Věra Svobodová – 77 let

Jaroslav Pučálka – 79 let

Milada Komorášová – 82 let

František Krátký – 90 let

Růžena Luskačová – 86 let

Jaroslav Roznos – 79 let

Josef Gala – 80 let

Ladislava Janošková – 65 let

Konstantin Mráz – 92 let

Pavel Pilát – 76 let

Jaroslav Bedřich – 78 let

Upřímně blahopřejeme!

Narozeniny zveřejňujeme podle klíče: 60, 65, 70, 75, 76, 77...

Respektujeme, pokud nám nahlásíte, že si zveřejnění nepřejete.

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Kloboukách u Brna, Brněnská 30, 691 72,

e-mail: cceklobouky@seznam.cz; <http://klobouky.evangelnet.cz>; tel.: 608 579 839;

IČ sboru: 48452327; číslo bankovního účtu: 2200347489/2010

Adventní úvaha

Jak rozkošná a krásná je chvála. Žalm 147

BÝT VDĚČNÝ BOHU = NEZTRATIT SE V TĚŽKOSTECH ŽIVOTA

Nevím, kdy jste naposledy zažili, že by vám bylo *rozkošně* při modlitbě. Příjemné teplo se rozlije od hlavy až k patě a člověk se může usmát, i když má stále spoustu starostí. Takhle prostě jednou stojíte pod nebem, možná se všechno kolem vás valí, ale vy dostanete pokoj od Boha. Najednou víte, že si máte co pochvalovat a za co děkovat.

„Je rozkošné a krásné chválit Boha,“ píše se v Bibli. Nám by to však k ničemu nebylo, kdybychom nikdy nezažili také tu chvíli, kdy s příjemným vzrušením po těle cítíme vděčnost: „Bože, díky, chvála Tobě. Díky za to, že tu jsi a my tu taky takhle, jak jsme, můžeme dýchat a být.“

Být rádi na světě nezávisle na tom, jestli máme na účtu dost peněz, nezávisle na tom, jestli jsme úplně zdraví. Pocit vděčnosti Bohu prostupuje tímhle vším, přináší uklidnění a úžas nad Boží moudrostí a láskou, která drží celý vesmír pohromadě. Uvnitř toho promyšleného nekonečna jsme i my.

A když náhodou nejsme v tom velkém vesmíru sami jako cizinci, nýbrž máme vedle sebe lidi, s nimiž můžeme sdílet aspoň část svého osudu, pak máme dvojnásob důvodů k vděčnosti a dvojnásob příležitostí k chvále. Protože je to milost, když člověk jako pidičástečka vesmíru dostane do života požehnání a může svorně žít s druhými v jednom duchu. Ve vesmíru je spousta vyhaslých hvězd a ještě víc osamocených lidí, kteří necítí, *jak rozkošné a milé je, když bratři s druhem druh jsou v srdcích jeden duch.*

Biblický básník nám nabízí svůj seznam důvodů pro vděčnost. A mluví hodně o Bohu: Bůh obnovuje, shromažďuje a pak taky uzdravuje a ovazuje. Čtyřmi slovesy popíše, jak Stvořitel pečuje o své stvoření.

První dvě věci: Bůh obnovuje to, co bylo rozbořeno, a dává lidem dohromady. Bůh nás opět sbírá z cesty našich pesimistických úvah a dává nám vidět společnou budoucnost.

Třetí věc, kterou Bůh zasahuje do našeho světa: Bůh uzdravuje ty, kdo jsou v srdci zkrúšeni. Mluví se tu o roztržitém srdci. Srdce na cimprcampr by to znělo správně v češtině. A Bůh uzdravuje tak, že lepí. Bůh nasazuje dlahu na zlomená srdce.

A obvazuje zranění. To je ta čtvrtá věc. Když něco ovazujete, tak to taky tak trochu utahujete – a to je přesně to, o co tu běží: Po sebrání lidí dohromady a po scelení ran na srdečním svaly přichází důležité zajištění, aby to, co je díky Bohu opět pohromadě, aby to ještě něco vydrželo.

Bůh nás dává dohromady, nás mezi sebou i v každém z nás, a že to stále nějak lepí – to je jeho práce.

Dalo by se mluvit o tom, jak jsme i my k tomu přispěli. Jsou takové silné ženy a úctyhodní borci jistě mezi vámi. Biblický básník k tomu napsal: Na našeho Boha neudělají dojem koňské síly, málo pro něj znamená hbitost v nohou či pružnost intelektuálního svalstva. Hospodinu se líbí ti, kdo ho dokážou chválit, ti, kdo umí zazpívat. Protože doufají v milosrdenství a lásku – vidí jejich stopy v našem světě.

Tak konečně aktuálně převedený Žalm 147 (1-3.10-11):

Haleluja!

Co dělat?

Dobrá věc je chválit a zpívat našemu Bohu.

Chvála je rozkošná, krásná a taky trochu bláznivá mezi Čechy, ale je namístě.

On totiž obnovuje rozbořené vztahy ve společenství lidí.

On sbírá sobě ztracené a dává jim opět se najít.

On sceluje srdce roztržkaná na milion kousků.

On obvazuje rány, které tím vznikly.

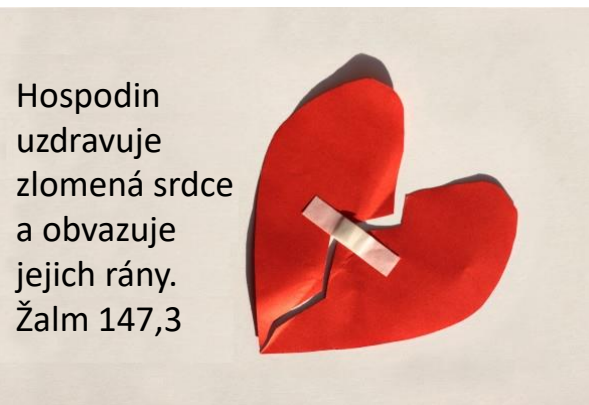
On utahuje obvaz, aby to, co bylo dáno dohromady, pevně drželo.

On nemá rád velké lidské řeči, jak jsme prý silní a na co prý ještě máme.

On má rád chválu a úctu a ty, kdo doufají v jeho uzdravující milosrdenství.

Haleluja!

Tomáš Vítek, farář ČCE v Hradci Králové

Vánoční zamyšlení – Odvaha snít

Milé sestry a milí bratři, vánoční příběh vypráví o snech a odvaze.

Začíná obyčejně. Muž a žena se chtějí vzít, mají před svatbou. Jenže žena Marie otěhotní. Muž Josef se snaží najít nejlepší řešení. Pro sebe i pro Marii. Přestože si myslí, že mu byla Marie nevěrná, nechce jí ublížit, a tak zamýšlí potichu zrušit zasnoubení. Chce umožnit Marii nový začátek. Tak by se stal v očích lidí tím, kdo se provinil, ale Marie by mohla žít svůj život. Jeho rozhodnutí však změní sen. V noci se mu zjeví anděl se slovy: „Neboj se. Nedělej si starosti s tím, co o Tobě budou říkat lidé. Nenech se zvíkat pomluvami ani lidskými řeči. Boží cesta vede ke svobodě, otevírá dveře budoucnosti. To, co se stalo, je Boží dílo, všechno to má velmi dobrý smysl.“ A tak Josef Marii přijme, zastane se jí a těší se s ní na dítě.

Ani později není vše růžové. Nemohou najít místo k porodu, a když už se dítě narodí, je ohroženo. Celá rodina musí utéct před pronásledováním do sousedního bohatého Egypta. Zde naštěstí najde azyl. Josefovi dále pomáhá Bůh. Oslovuje ho ve snech, a tak Josef přijímá zodpovědnost v situacích, které pro něj nebyly jednoduché. Musí dělat těžká rozhodnutí a činí je. Není na to však sám. A ve složitých situacích raději jedná než mluví. Mlčí v situacích, ve kterých mají ostatní tolik co říct. On se raději obrací k Bohu a naslouchá mu. To mu pomáhá v těžkých situacích se zorientovat.

Sny a naděje se pojí ve druhém jménu Ježíše. Immanuel znamená Bůh je s námi. Bůh je s námi i v temnotách, v zoufalství, beznaději, bezmoci. Je s námi v našich bolestech, v naší úzkosti a samotě. Můžeme to vyjádřit slovy z konce Matoušova evangelia, kdy vzkříšený Kristus mluví ke svým učedníkům: „Budu s vámi až do konce.“

Není nám v této době lehké. Minulý rok jsem popisovala zkušenosti z covidového oddělení v Kyjově. Teď, když jsou covidová oddělení znovu otevřena a znovu tu umírají lidé, jsem znovu povolána do služby. Ale nejsem hrdina. Bojím se opakování té zkušenosti. Je slovy nepopsatelné být svědkem takového utrpení. Ale nadějí mi je, že v tom všem opravdu je s námi Bůh. Že je se všemi zdravotníky, se všemi nemocnými. S těmi, kteří se uzdraví, i s těmi, kteří umírají. Je tu s námi.

Sny a snění, o kterých mluví Bible, nás nemají odvádět od skutečnosti. Naopak nám pomáhají stát pevně na zemi. Pomáhají nám najít cestu i tam, kde už moc dobře víme, že se nemůžeme spolehnout na vlastní síly. Tím, že vidíme ve snech za naši realitu, pomáhá nám Bůh být odvážní i v situacích hraničních. Sny otevírají nový potenciál a nové možnosti.

Vánoční příběh vypráví o tom, že se Bůh stal člověkem, aby se nás mohl dotknout svou láskou. Aby nám otevřel oči pro to, co je důležité. Nejen materiální zajištění, ale právě láskyplný dotek tam, kde je nouze. V Ježíši, kterého nacházíme jako miminko v bídě chléva, nám ukazuje, co je důležité. Láska několika lidí, ochota něco pro druhého udělat, být mu i v primitivních podmínkách nablízku. Vyhledat ho tam, kde je.

Tři mudrci se vydali na dlouhou cestu za právě narozeným dítětem. Vyjděme a hledejme i my ty, kteří potřebují naši pomoc. A myslíme na to, že druzí nepotřebují tolik naše materiální dary jako právě naši blízkost, psychickou podporu, společenství.

To byl Ježíšův sen. Boží království, které se na zemi stává realitou v lidech, kteří vnímají zranitelnost druhých, kteří vidí krásu stvoření a pečují o něj, kteří žijí ve společenství, které se uskutečňuje všude tam, kde jsou spolu lidé v lásce a v pokoji.

Zamyšlení k novému roku

Všichni asi známe ten pocit, kdy stojíme před zavřenými dveřmi a nevíme, jak budeme přijati. Čekáme tak na úřadech, u lékaře, před schůzkou s nadřízeným. Někdy nevíme ani to, jak nás přijmou naši přátelé a rodina.

Na tuto naši lidskou zkušenost reaguje Ježíš svým ujištěním:

„Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.“ (Jan 6,37)

Bůh se nabízí, nevnučuje se. A neodmítá toho, kdo ho hledá. Dává se poznat jako plný milosti. Jan 6,37–40:

„Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven, neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal; a jeho vůle jest, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den. Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den.“

Kéž v těchto slovech každý z nás najde pro sebe zdroj síly a jistoty. I kdybychom procházeli údolím stínů smrti, máme se ke komu obrátit. Ježíš Kristus nás přijímá, i kdyby nás lidé nepřijali. Kéž nám jsou tato slova povzbuzením a dobře nás provází celý rok 2022.

Martina Zuštinová

Modlitba:

Milosrdný Bože,
děkujeme Ti za to, že se k nám skláníš a povoláváš nás, abychom na svých rozličných cestách následovali příkladu Tvého Syna, Ježíše Krista. Prosíme Tě o moudrost a odvahu a Tvého Ducha pro všechny úkoly, které nás čekají na místech, kde pracujeme a sloužíme. Přimlouváme se za všechny, kteří trpí nesvobodou, válkami a nepokoji, ukaž nám, jak nezůstat lhostejní a najít způsob, jak jim – blízkým i dalekým – pomáhat. Prosíme za ty, kdo vládou v naší zemi, ať umějí přijímat moc spíše jako příležitost ke službě než k sebeprosazení, prosíme za moudrost pro ně. Prosíme Tě za nemocné, aby došli úlevy, za osamocené, aby nezůstali sami, přimlouváme se za ty, kdo o ně pečují, aby neztráceli sílu a naději. Myslíme na ty, kdo jsou někdy ustaraní a unavení péčí o církevní provoz, dávej nám všem radostné srdce a oči a uši otevřené pro potřebné mezi námi i okolo nás. Prosíme o to, aby společenství našich sborů byla otevřena všem příchozím, aby naše sbory, střediska Diakonie i školy byly místem naděje opírající se o víru a lásku. Prosíme Tě za Tvou církev v naší zemi i kdekoliv na světě, dávej jí svého svatého Ducha, zbavuj ji strachů, pomáhej nám křesťanům být věrohodnými svědky o Tobě a Tvé lásce. Amen.

Modlitbu připravili: Jana Šarounová a Jiří Schneider, náměstkyně synodního kurátora a synodní kurátor Českobratrské církve evangelické (jako přímluvná modlitba zazněla 20. 11. 2021 v Brně na zvláštním zasedání synodu ČCE, při kterém byla do funkce uvedena nová synodní rada ČCE).

Betlémské světlo

I tento rok přivezou skauti Betlémské světlo. Můžete si pro něj dojít 24. prosince na faru od 10 do 12 hodin. Pak bude na stolečku u bočního vchodu do kostela. 25. prosince si můžete betlémské světlo vyzvednout po bohoslužbě v kostele.

Faráři evangelického sboru

Řadu medailonků o klobouckých farářích sepsala Dana Bobková.

Pavel Škeřík

Pavel Škeřík se narodil se 30. září 1910 v Heršpicích u Slavkova do rodiny evangelického faráře. Po vystudování reálného gymnázia v Bučovicích odešel studovat do Prahy na Husovu evangelickou bohosloveckou fakultu. Ve studiu pokračoval na univerzitě v německé Halle. Roku 1933 dosáhl akademického titulu bakalář bohosloví a mohl se stát duchovním českobratrské církve evangelické. Ještě v témže roce byl poslán synodní radou na studijní cestu do Skotska, kde strávil půl roku a nabyl mnoha zkušeností. Po návratu v roce 1934 se stal vikářem sboru v Kloboukách a po čtyřech letech získal místo faráře ve sboru v Soběhrdech u Benešova v Čechách. V červenci 1939 se opět vrátil do Klobouk a působil zde po celou dobu války až do roku 1945 jako farář a duchovní správce. V těžké době podporoval svým kázáním, osobním kontaktem i hmotně přátele a členy sboru. Měl na starosti všechny funkce matriční a kancelářské, které musely být vedeny v češtině a němčině, vyučoval na sedmi školách v diaspore. Byl činný v ilegální „Maffii“ (spolu s Jaroslavem Kuxem, popraveným v roce 1942), podporoval rodiny lidí zatčených gestapem. Dne 13. srpna 1942 se oženil se svou bývalou konfirmandkou, dvacetiletou Martou Meierovou. V manželství se jim narodily čtyři děti: v Kloboukách Jana (1943) a Pavel (1945), na Vsetíně Marta (1954) a Irena (1958).

Když přecházela přes Klobouky v roce 1945 fronta, poskytl rodině faráře Škeříka ochranu sklep dosud umístěný na zahradě fary.

Na podzim roku 1945 podal Pavel Škeřík rezignaci na místo faráře v Kloboukách a nastoupil do bývalého luterského Dolního sboru ČCE na Vsetíně, kde působil nepřetržitě 32 roků. Dvě volební období, 1951–1963, působil i jako senior Východomoravského seniorátu.

31. 10. 1977 odešel do důchodu a vrátil se zpět do Klobouk. Vypomáhal zde kázáním Slova božího, vykonáváním pohřbů a křtů, především v době, kdy farář Jiří Gruber určitou dobu neměl k farářské práci státní souhlas.

Zemřel 17. 2. 1985, pohřben je v rodinném hrobě v Kloboukách u Brna, jeho manželka Marta zemřela o měsíc později.

Za dobu působení faráře Pavla Škeříka v klobouckém sboru byla provedena velká oprava kostela, varhany byly převedeny na pneumatické, bylo zavedeno osvětlení k varhanům a na kazatelnu. Zahradu byla oplocena, knižně byla vydána ročenka 1941–1942 v 1 250 výtiscích. Podařilo se mu zapojit do práce sboru mládež ve všech kazatelských stanicích.